

samovazbou (§ 253 lit. d) tr. zák.). Zostření vypověděním tu místa nemá, ježto ani v §§ 240, 249 tr. zák. ani § 33 zák. na ochr. rep. nebylo vypovězení zavedeno při přečinech jako zostření trestu, nýbrž jako trest vedlejší. Ostatně i podle § 33 zák. na ochr. rep. je vypovězení přípustno jen u cizinců (ovšem za všech podmínek v cit. § uvedených). Obžalovaný však je čl. příslušník. Mohl tedy býti trest mu uložený zostřen jen samovazbou.

Zostřil-li tedy soud první stolice proti výslovnému ustanovení § 4 zákona o státním vězení v rozsudku trest obžalovanému vyměřený postem, porušil tím právě cit. zákon, který při trestech v něm uvedených toto zostření nikdy nepřipouští, a vykročil tím ze své moci trestní. Je tedy stížen napadený rozsudek vytýkaným zmatkem. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti veřejného obžalobce, zrušiti napadený rozsudek ve výroku o zostření trestu obžalovanému uloženého a vysloviti, že trest ten se mu zostřuje jednou samovazbou.

Čís. 5091.

V trestních věcech zahájených před účinností nového zákona o ochraně cti (čís. 108/33 Sb. z. a n.) pro delikty, k jichž stíhání a k zastupování obžaloby bylo oprávněno výlučně státní zastupitelství, není poškozený (urazený) ani po účinnosti tohoto zákona oprávněn podati zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, Zm III 206/34.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. S., obžalovanému pro přečin pomluvy a j., následkem zmateční stížnosti poškozeného M. F. jako náhradního soukromého žalobce, ve veřejném zasedání senátu takto se u s n e s l: Nejvyšší soud zmateční stížnost o d m í t á.

D ů v o d y:

Rozsudkem odvolacího soudu byl obžalovaný zproštěn z obžaloby podané naň státním zastupitelstvím jednak pro přečin pomluvy podle §§ 1 a 3, odst. 2, čís. 2, a § 9, čís. 6 zák. čl. XLI/1914, jednak pro přečin podle § 20 téhož zákona, který by spadal pod ustanovení § 2 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. Proti tomuto rozsudku ohlásil zástupce poškozeného jako náhradního soukromého obžalobce zmateční stížnost bez bližšího označení. Písemné odůvodnění zmateční stížnosti nebylo podáno. Stěžovatel však není oprávněn napadati rozsudek v té části, která jedná o přečinu pomluvy, jež by spadala pod ustanovení §§ 1 a 3, odst. 2, čís. 2, a § 9 čís. 6 zák. čl. XLI/1914, neboť v tomto ohledu podle ustanovení § 9 zák. čl. XLI/1914 a § 2, odst. 3 tr. ř. k zastupování obžaloby bylo oprávněno výlučně státní zastupitelství, jež také skutečně obžalobu v první a druhé stolici zastupovalo. Na tom nic nemění okolnost, že v době vynesení rozsudku nabyt již účinností zákon o ochraně cti z 28. června 1933, čís. 108/1933 Sb. z. a n., podle něhož (§ 14) může býti v takovém případě podána soukromá obžaloba. Podle § 41, čís. 1 cit. zák. sice v případech pomluvy spáchané před účinností tohoto nového zákona platí ustanovení 1. a 2. oddílu tohoto zákona, avšak s vý-

hradou, že ustanovení dosavadního práva nejsou vinníku zřejmě příznivější. Poněvadž však podle dosavadního práva v případě pomluvy spadající pod ustanovení §§ 1, 3, odst. 2. čís. 2 a § 9, čís. 6 zák. čl. XLI/1914 k podání zmáteční stížnosti bylo oprávněno výlučně vrchní státní zastupitelství, jež však tohoto práva nepoužilo, je zřejmo, že vinníku je příznivější citované ustanovení dosavadního práva, podle něhož uražený nebyl oprávněn podati zmáteční stížnost; neboť zmáteční stížnost vrchním státním zastupitelstvím nebyla podána, a proto nabyl zprošňující rozsudek odvolacího soudu v této části moci práva. Uražený byl tedy oprávněn podati zmáteční stížnost pouze, pokud jde o druhý čin, jenž by spadal pod ustanovení § 2 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. Poněvadž však zmáteční stížnost byla ohlášena bez jakéhokoliv označení důvodu zmátečnosti a nebyla též písemně odůvodněna, nevyhovuje předpisu § 390 tr. ř. a 2. odst. § 31 por. nov. Proto byla jednak jako podaná osobou neoprávněnou, jednak jako neoznačená podle 3. odst. § 434 tr. ř. odmítnuta.

Čís. 5092.

Povinnosť oznámiť trestné podniky podľa § 12, čís. 1 zák. na ochr. rep. má i osoba svádzaná k zločinu vojenskej zrady, pokiaľ nie je účastníkom tohoto zločinu v smysle hlavy V. trestného zákona.

Okolnosť, že obžalovaný je zamestnancom štátnych železníc, nezakladá o sebe zvláštnu oznamovaciu povinnosť v smysle § 12, čís. 2 zák. na ochr. rep., nedozvedel-li sa obžalovaný o trestnom podniku v úrade alebo pri svojom povolani a netýkať-li sa skutočnosti, ktoré mali byť vyzvedané, jeho služby.

(Rozh. zo dňa 29. septembra 1934, Zm IV 343/34.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Š. M., obžalovanému zo zločinu vojenskej zrady, na základe verejného pojednávania, konaného následkom zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora, vyniesol tento r o z s u d o k: Vyhovujúc čiastočne zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora, založenej na dôvode zmätočnosti podľa čís. 1 a) § 385 tr. p., zrušuje sa rozsudok vrchného súdu a obžalovaný Š. M. uznáva sa vinným zločinom neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n., ktorý spáchal spôsobom, uvedeným vo výroku rozsudku krajského súdu.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu odsudzujúci obžalovaného pre zločin neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. a ktorým bol obžalovaný sprostý podľa § 326, č. 1 tr. p. obžaloby naň pre zločin vojenskej zrady podľa § 6, č. 2, odst. 3 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. vznesenej, podal vrchný prokurátor zmätočnú sťažnosť podľa č. 1 a) § 385 tr. p., ktorou sa domáha, aby obžalovaný bol uznaný vinným zločinom neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, č. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. Zmätočná sťažnosť je čiastočne oprávnená.